

[Iver Poulsen.]

pati og forståelse for, at vi her i landet modtog ledere fra udviklingslandene for at give dem en uddannelse, som vi på forskellige områder kan give disse mennesker, og vi synes, at der heri ligger et positivt og værdifuldt tilsagn om dansk støtte til den ophjælpning af udviklingslandene, som vi alle må være stærkt interesseret i.

Jeg kunne i denne forbindelse tænke mig at bede den høje regering undersøge, om Danmark ikke kunne yde en speciel hjælp til de mennesker i udviklingslandene, som lider under mangelen på det daglige brød, ved at stille vor overskudsproduktion af levnedsmidler til disse menneskers rådighed. Med den tekniske udvikling, der er nået i dag, skulle både transport- og opbevaringsproblemet jo nok kunne løses, og det er da meningsløst, at der ét sted på vor lille klode skal være overproduktion og overskud, medens der et andet sted er alvorlige mangler. Et sådant fordelingspørgsmål må efter vor mening kunne løses.

Den høje rente, som er en følge af det alt for muntre forårs lønforhøjelser, som gik langt ud over, hvad stigningen i vor produktion kunne dække, vil regeringen søge at nedbringe gennem finanspolitiske foranstaltninger, hvilket formentlig vil sige nye skatter og afgifter til opsugning af den øgede købekraft. Det er klart, at sådanne lønstigninger, som der ikke er produktionsmæssig dækning for, kan modtagerne ikke få lov til at beholde, medmindre produktionen sættes op — og det er der vel ikke større mulighed for i en periode med stor overbeskæftigelse — eller en meget væsentlig del af lønstigningen ikke omsættes i øget forbrug, men opspares.

Der blev under forårets økonomiske galskab gjort stor uret mod de befolkningsgrupper, som ingen del fik i den kage, som ikke var nær så stor, som regeringen havde givet befolkningen indtryk af at den var. Den højtærede statsminister nævnte under forespørgselsdebatten her i tinget den 8. juni, at alle de, der er henvist til at leve af privat pension eller opsparede midler, altså selvpensionister, ikke havde fået nogen andel i den økonomiske fremgang, men snarere havde fået deres stilling forringet gennem stedfundne prisstigninger, hvilket jo er så sandt, som det er sagt. Men der er

mange andre befolkningsgrupper, der heller ikke har fået nogen andel i den økonomiske fremgang, men tværtimod, ligesom sparerne og selvpensionisterne, har fået deres stilling forringet; og skal forårets lønstigninger nu hentes ind i statskassen gennem forbrugsafgifter, rammer man igen ganske meningsløst og uretfærdigt de befolkningsgrupper, som ikke fik andel i forårets lønstigninger.

Med de indtægter, der nu er opnået her i landet, finder vi derfor tiden inde til at lægge kursen om og lade borgerne selv klare en væsentlig del af alt det, som staten hidtil har klaret for dem igennem rækken af tilskudsordninger. Så kunne der også i statsministerens næste åbningstale blive plads til et par tiltrængte bemærkninger om, at det ikke blot er borgerne, der skal begrænse forbruget, men at staten også kan og vil begrænse sit forbrug og skåne skatteyderne for nye skattekrav.

For os, der tillægger den private opsparing så stor betydning, var det naturligvis en glæde at høre den højtærede statsministers udtalelse om, at regeringen vil overveje mulighederne for en styrkelse af den private opsparing, men med statsministerens udtalelser om sparerens og selvpensionistens forhold og om den private opsparing her i tinget den 8. juni i år i frisk erindring må udtalelsen vist desværre næppe tages for andet og mere end et venligt skulderklap uden større praktisk betydning, for i sin omtale af den økonomiske situation efter forårets lønstigninger udtalte den højtærede statsminister her i tinget den 8. juni:

„Derimod tror jeg nok, der er vidtgående enighed om, at selvpensionisterne og sparerne har været placeret på en meget utaknemlig måde i det store opgør, og det vil nok være nødvendigt at have dette i erindring.“

Nu er der gået 4 måneder, og i den tid har selvpensionisternes og sparerernes utaknemlige placering — for at bruge den højtærede statsministers eget udtryk — været gemt så langt nede i den højtærede statsministers erindring, at statsministeren ikke har set sig i stand til eller fundet det rimeligt i åbningstalen at antyde blot nogenlunde præcist, hvad regeringen agter at gøre for at råde bod på den utaknemlige måde, hvorpå disse medborgere har været